

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **I. C.**, zastoupeného JUDr. Alešem Nytrou, advokátem, sídlem Přívozká 703/10, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 36/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023, č. j. OAM-403/LE-BA02-K01-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 12. 2024, č. j. 62 Az 6/2023-83, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 2. 2025, č. j. 62 Az 6/2023-103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Aleši Nytrovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 135 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce podal dne 27. 12. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023, č. j. OAM-403/LE-BA02-K01-2022, rozhodl, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě.

[2] Krajský soud uvedl, že závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 4. 10. 2024, C-406/22, ve věci *CV proti Ministerstvu vnitra České republiky*, nejsou použitelné na projednávanou věc. Žalovaný se podle krajského soudu obsáhle zabýval námitkami nedostatků v oblasti soudnictví a ochrany lidských práv v Moldavsku a krajský soud závěry žalovaného považoval za správné. Žalobce je moldavským občanem, pochází z území pod plnou kontrolou moldavské vlády, nikdy nežil v oblasti tzv. Podněstří.

Z podkladů rozhodnutí plyne, že moldavští občané mohou využít legální prostředky na ochranu svých práv, Moldavsko v souvislosti s procesem vstupu do EU posiluje nástroje právního státu. Krajský soud pochyboval též o intenzitě obav žalobce, neboť žalobce měl být svědkem trestného činu spáchaného v roce 2007, avšak od této doby měl být pachateli tohoto činu konfrontován pouze třikrát, a to ještě zprostředkovaně. Dále krajský soud připomenul judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně otázky pronásledování soukromými osobami, optikou této judikatury nelze žalobcem uváděné skutečnosti podřadit pod žádný z důvodů poskytnutí mezinárodní ochrany. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, pokud Moldavsko posoudil jako bezpečnou zemi, závěry rozsudku SDEU ve věci C-406/22 měly být vztaženy na projednávanou věc. Kasační stížnost přesahuje zájmy stěžovatele, neboť je třeba posoudit, zda Podněstří a Moldavsko lze nadále považovat za bezpečnou zemi. Pokud nelze za bezpečnou zemi považovat Podněstří, nelze za ni považovat ani Moldavsko. Krajský soud vycházel ze zastaralých a překonaných dokumentů, v souvislosti s ruskou agresí na Ukrajinu došlo v Podněstří a Moldavsku ke změně bezpečnostní situace. Aktuální bezpečnostní situace v Podněstří je velice napjatá, nejen z důvodu hrozby vojenského obsazení tohoto regionu Ruskem, ale také z důvodu masivních výpadků dodávek plynu a elektřiny.

[4] Žalovaný ve vyjádření setrval na názoru, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo vydáno v souladu s právními předpisy. V průběhu řízení bylo řádně zjištěno, že stěžovateli v zemi původu nehrozí nebezpečí pronásledování ani vážná újma. Námitky stěžovatele jsou nedůvodné a nevyvracejí závěry obsažené ve správním rozhodnutí. Kasační stížnost je dle žalovaného předčasná s ohledem na podání návrhu na vydání opravného usnesení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost je přípustná. Vzhledem k tomu, že jde o věc, v níž před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud tomu tak není, je namíste kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout jako nepřijatelnou.

[6] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, učinil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle uvedeného usnesení je kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[7] Stěžovatel spatřuje přesah vlastních zájmů v tom, že je třeba zhodnotit, zda Podněstří a Moldavsko lze i nadále považovat za bezpečnou zemi. V tomto kontextu se domnívá, že na věc měl být aplikován závěr rozsudku SDEU ve věci C-406/22, dle kterého nelze třetí zemi považovat za bezpečnou zemi, pokud nějaká část jejího území nesplňuje materiální požadavky takového označení.

[8] Otázka, zda lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi, však není v projednávané věci relevantní, neboť žalovaný žádost stěžovatele nezamítl jako zjevně bezdůvodnou dle § 16 odst. 2 a odst. 3 zákona o azylu, ale individuálně se zabýval tím, zda stěžovatelem tvrzené důvody naplňují některý z důvodů pro přiznání azylu dle § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalovaný nevyužil zjednodušeného přezkumu žádosti o azyl podle § 16 odst. 2 a odst. 3 zákona o azylu, není proto podstatné, zda lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 16. 4. 2025, č. j. 7 Azs 309/2024-36, nebo v usnesení ze dne 22. 8. 2024, č. j. 6 Azs 8/2024-27.

[9] Krajský soud proto postupoval správně, pokud uzavřel, že rozsudek SDEU ve věci C-406/22 na projednávanou věc nedopadá. SDEU uvedl, že článek 37 směrnice 2013/32 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby třetí země mohla být označena jako bezpečná země původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež jsou uvedeny v příloze I této směrnice. Optikou tohoto právního názoru nelze obhájit praxi, dle které Česká republika považovala Moldavsko za bezpečnou zemi původu s výjimkou území Podněstří. Jak však již Nejvyšší správní soud uvedl výše, hodnocení Moldavska jako bezpečné země z pohledu § 16 odst. 2 a odst. 3 zákona o azylu nemá na stěžovatele žádný vliv, neboť v jeho případě tato výjimka uplatněna nebyla. Naopak žalovaný plně přezkoumal žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

[10] Stěžovatel opřel svoji azylovou žádost zejména o to, že mu měly vyhrožovat osoby, které byly na základě svědectví stěžovatele odsouzeny za spáchání trestného činu k trestu odnětí svobody. K ustanovení § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu, podle něž *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu*, existuje četná judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008-101, č. 1806/2009 Sb. NSS). Z této judikatury krajský soud správně vycházel při posouzení stěžovatelem tvrzené hrozící újmy.

[11] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud vycházel ze zastaralých a překonaných podkladů, neboť bezpečnostní situace v Moldavsku a zejména v Podněstří se po ruské vojenské agresi na Ukrajině podstatně zhoršila.

[12] Předně je nutné připomenout, že stěžovatel pochází z oblasti východně od Kišiněva, kde se i narodil. Nikdy se nezmínil o tom, že by žil v oblasti Podněstří, je moldavským občanem pocházejícím z území pod plnou kontrolou moldavské vlády. Není proto zřejmé, jaký vliv by na stěžovatele měla mít zhoršující se bezpečnostní situace v Podněstří nebo tamní výpadky dodávek plynu a elektrické energie. Zhoršující se bezpečnostní situace na území Moldavska by ve vztahu ke stěžovateli již mohla být relevantní, stěžovatel však svá tvrzení přednesl naprosto obecně. Není vůbec zřejmé, v čem má zhoršení bezpečnostní

situace spočívat, jak se projevuje nebo jaký vliv má tato skutečnost na stěžovatelův život. Navíc, krajský soud vycházel z podkladů vyhotovených až po vpádu ruských vojsk na území Ukrajiny, pokud by tedy vlivem invaze ruských vojsk došlo ke změně bezpečnostní situace v Moldavsku, podklady rozhodnutí ji zachycují.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jeho ustálená a jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a že krajský soud v napadeném rozsudku výklady obsažené v relevantní judikatuře následoval. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost proto svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, pročez je ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[15] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, na což v rovině náhrady nákladů řízení obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., avšak k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného přezkumu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, odkazující na usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). O náhradě nákladů řízení proto Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[16] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2025, č. j. 62 Az 6/2023-25, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce JUDr. Aleš Nytra, advokát. Podle § 35 odst. 10 části věty první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání kasační stížnosti) ve výši 4 620 Kč; a podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 450 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 5 070 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku 1 065 Kč odpovídající výši této daně. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci částku ve výši 6 135 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.

pokračování

předseda senátu